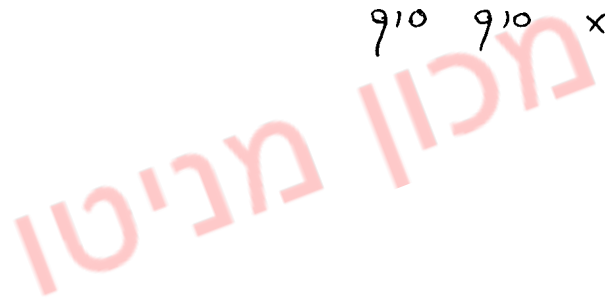


א.ג.ג. זכבות פרשת ח' הלכה ד', ר' חנינא וכו'. אלא פיעה שבא
 לבראג אג אדם הראשון ומלאך במלאכי השנה, ואמר להן נעשה אדם
 בצלמנו כדמותנו. אמרו לו אדם גה מה טיבו. אמר להן צדיקים
 שומדים ממנו. הדא הוא דכתיב כי יודע ה' דרך צדיקים, כי הודיע
 ה' דרך צדיקים למלאכי השנה, ודרך השמים תאבד, איבדה מהם.
 גילה להם שהצדיקים שומדים ממנו ולא גילה להם שהרשעים שומדים
 הימנו, שאילו גילה להם שהרשעים שומדים הימנו לא היתה מדת הדין
 נותנת שיברא.

טעם אמר כאן ממנו, ונאן הימנו.

נזדים מה כתב המהר"זו על סוף פתגמא וזה לעינו השי"ך
 פתח במלת ~~שדכן~~ ~~ואתם~~ במלאכים וסיים בעידת הדין,
 שהמלאכים הם בית דינו של הק"ב, ולדרך צדיקים יושל
 עיתוף מדת הדחמים, ולדרך רשעים לא יושל רחמיו, שמהפפים
 מדת רחמים למדת הדין.

הפאזה ידועה, והוא סוף סוף



נוקבא דכתיב "תקנה מספרך". לפיכך בא הקצוץ
בלשון ~~למען~~ תקב"ו ל' גכר, וטשיתם אג"ל
סוציות, ודלא כנשים דיפסיון.

מכון מניטו
מכונת אוטו

וארד להצייל

טעם לא פירש ~~גמל~~ ר"ע וארד "ללא

לדינים וכו' וכדלעיל בבראשיא, יש לומר

ט ג'ינו צריך משום שכבר פירש, ואולם הל"ל כנר ^{פירשתי}

ו"ל שנאן אי אפשר לפרש כך משום דכתיב

בהדגשת הטעמים וארד להצייל ^{דמשמע}

~~ההצלה~~ ~~ההצלה~~ היא העיקר ^{דכתיב} ~~ההצלה~~

למצרים טפלה לה ^{למצי} ודלך כמעשה סדום ^{ב"ה}

דכתיב הכצעקתה הבאה אלי וגו' ^{דמשמע} ~~ההצלה~~

הכתוב וגם את הגוי אשר יעבונך ^{דכתיב} ~~ההצלה~~

אנכי דאין גם אלך לרבות ^{למצי} ~~ההצלה~~

והעד, כי המשפט טכנו ^{כמ"ל} ~~ההצלה~~

תקודם, ראה ראיתי את עני עמי אשר

במצרים וגו' וכתחילה עיניך ^{לכך} ~~ההצלה~~

כאן וארד לו ואתגלית ^{למצי} ~~ההצלה~~

בלשון יחידה ^{למצי} ~~ההצלה~~

~~ההצלה~~ ~~ההצלה~~

— ז"י —

וכן האי בא למיזון ושיטת הדרה ה"ן

בקאזינו, דלפי דרכו וארד לשעבר אמר,

כמו שדכתיב אנכי ארד עמך וכו'. וד"ן

טעם לא פירש רש"י. וארד דכאן "ללאך לד"נים וכו'" ,
וכדלשיל 22 באש"ת וכולשיל 22 באש"ת (יא"ה, וירד ה' וגו')

מכון מניטו